

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 854/2563

พนักงานอัยการจังหวัดอุดรธานี โจทก์ นาย ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.พ. มาตรา 141, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ มาตรา 26/4, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 7, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 11, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 47, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 48, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 69, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 73, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74 ทวิ, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74 จัตวา, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 5, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 8, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 14, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 31, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 35, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ พ.ศ. 2545 มาตรา 3, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ พ.ศ. 2545 มาตรา 4, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ พ.ศ. 2545 มาตรา 17, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพ จึงต้องฟังข้อเท็จจริงตามคำรับสารภาพของจำเลยว่ามีเจตนากระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องมา จำเลยจะได้เถียงว่ามีได้กระทำความผิดหาได้ไม่ เพราะขัดกับคำให้การรับสารภาพของจำเลย ฎีกาของจำเลยเป็นฎีกาในข้อที่มีได้วกกันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสองต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย คำพิพากษาในคดีส่วนแบ่งของศาลล่างทั้งสองยังมีได้กล่าวหรือแสดงเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยทั้งปวงและมีได้วินิจฉัยตามประเด็นแห่งคดีตาม ป.วิ.พ. มาตรา 141 (4) (5) ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ทั้งการที่ศาลชั้นต้นยังมีได้สอบคำให้การส่วนแบ่งของจำเลย และโจทก์มิได้นำสืบพยานหลักฐานอันจะเป็นฐานในการกำหนดค่าเสียหายตาม พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ มาตรา 26/4 กระบวนพิจารณาของศาลชั้นต้นจึงเป็นกระบวนพิจารณาและพิพากษาคดีส่วนแบ่งไปโดยมิชอบ เห็นสมควรย้อนสำนวนไปให้ศาลล่างทั้งสองดำเนินการในส่วนนี้ให้ถูกต้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 4, 6, 7, 11, 47, 48, 69, 73, 74, 74 ทวิ, 74 จัตวา พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 มาตรา 4, 5, 6, 8, 9, 14, 31, 35 พระราชบัญญัติเลื่อยโซยนต์ พ.ศ.2545 มาตรา 3, 4, 17 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 91 รัชของกลาง จ่ายเงินสินบนนำจับตามกฎหมาย และให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายแก่รัฐ 45,700 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะชำระเสร็จแก่กรมป่าไม้ จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 11 วรรคหนึ่ง, 48 วรรคหนึ่ง, 69 วรรคสอง (1), 73 วรรคสอง (1) (ที่ถูก 69 วรรคหนึ่งและวรรคสอง (1), 73 วรรคหนึ่งและวรรคสอง (1)) พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 มาตรา 14, 31 วรรคสอง (ที่ถูก 31 วรรคหนึ่งและวรรคสอง (1)) พระราชบัญญัติเลื่อยโซยนต์ พ.ศ.2545 มาตรา 4 วรรคหนึ่ง, 17 วรรคหนึ่ง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีเลื่อยโซยนต์ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี ฐานทำไม้สัก (ที่ถูก ฐานทำไม้สัก ฐานทำไม้หวงห้าม) และฐานทำไม้หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติ ป่าสงวนแห่งชาติฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 4 ปี ฐานแปรรูปไม้สักโดยไม่ได้รับอนุญาต (ที่ถูก ฐานแปรรูปไม้สักและฐานแปรรูปไม้ชนิดอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษ ฐานแปรรูปไม้สักฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90) จำคุก 1 ปี ฐานมีไม้สักแปรรูปและฐานมีไม้หวงห้ามแปรรูปชนิดอื่นเกิน 0.20 ลูกบาศก์เมตร ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานมีไม้สักแปรรูปไว้ในครอบครองฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี ฐานมีไว้ในครอบครองซึ่งไม้สักและไม้หวงห้ามอันยังมิได้แปรรูปโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานมีไว้ในครอบครองซึ่งไม้สักอันยังมิได้แปรรูป ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 ปี 24 เดือน ริมของกลาง และให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายแก่รัฐ 45,700 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่กรมป่าไม้ ส่วนที่โจทก์ขอให้จ่ายเงินสินบนนำจับเนื่องจากมิได้พิพากษาให้ลงโทษปรับจึงจ่ายเงินสินบนนำจับให้ไม่ได้ ยกคำขอส่วนนี้ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 แผนกคดีสิ่งแวดล้อมพิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาแผนกคดีสิ่งแวดล้อมวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาในทำนองว่าไม่มีเจตนากระทำความผิด จำเลยไม่ได้เข้าไปบุกรุกในเขตป่าสงวนแห่งชาติ กล่าวคือ หมู่บ้านของจำเลยอยู่ในเขตตำบลน้ำไผ่ อำเภอน้ำปาด จังหวัดอุดรธานี เมื่อประมาณปี 2554 เกิดเหตุดินโคลนถล่มและน้ำป่าไหลหลาก เข้าท่วมหมู่บ้านซึ่งบ้านของจำเลยด้านหลังติดกับลำห้วยทำให้ได้รับผลกระทบจากดินโคลนถล่มกระแสน้ำป่าไหลหลาก หลังจากเหตุการณ์สงบลงบริเวณลำห้วยที่ติดอยู่กับบ้านของจำเลย มีไม้ต่าง ๆ ที่ไหลมากับโคลนและน้ำป่ารวมสะสมอยู่ ซึ่งบริเวณดังกล่าวอยู่ในเขตหมู่บ้านปางมะคอม ที่จำเลยพักอาศัยมิได้อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ จำเลยจึงตัดไม้ดังกล่าวมาเก็บไว้บริเวณสวนของจำเลยเพื่อรอเวลาเพียงพอที่จะแปรรูปไม้เพื่อนำมาซ่อมแซมและต่อเติมบ้านที่อยู่อาศัยของจำเลยที่เสียหายเท่านั้น เห็นว่า คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพ จึงต้องฟังข้อเท็จจริงตามคำรับสารภาพของจำเลยว่ามีเจตนากระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องมา จำเลยจะโต้เถียงว่าได้กระทำความผิดหาได้ไม่ เพราะขัดกับคำให้การรับสารภาพของจำเลย ฎีกาของจำเลยเป็นฎีกาในข้อที่มีได้วกันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสอง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนที่จำเลยฎีกาขอให้รื้อการลงโทษจำคุกนั้น เห็นว่า การที่จำเลยใช้เลื่อยโซยนต์ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการตัดไม้ที่มีประสิทธิภาพสูงในการตัดไม้ได้ไม้เป็นจำนวนมากภายในเวลาอันรวดเร็ว ตัดพินต้นไม้สัก ไม้แดง ไม้แดงน้ำและไม้ประดู่ และใช้เลื่อยโซยนต์แปรรูปไม้ดังกล่าว การกระทำของจำเลยทำให้

เสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติและเป็นการทำลายทรัพยากรป่าไม้ที่สำคัญของประเทศส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศทางธรรมชาติ พฤติการณ์แห่งคดีจึงเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จำเลยไม่เคยกระทำความผิดมาก่อนและมีภาระต้องเลี้ยงดูครอบครัวก็ยังไม่เห็นเหตุเพียงพอที่จะรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย ที่ศาลล่างทั้งสองใช้ดุลพินิจลงโทษจำคุกจำเลยโดยไม่รอกการลงโทษจำคุกนั้น เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง คำพิพากษาในคดีส่วนแพ่งของศาลล่างทั้งสองยังมิได้กล่าวหรือแสดงเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยทั้งปวงและมิได้วินิจฉัยตามประเด็นแห่งคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 141 (4) (5) ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ทั้งการที่ศาลชั้นต้นยังมิได้สอบคำให้การส่วนแพ่งของจำเลย และโจทก์มิได้นำสืบพยานหลักฐานอันจะเป็นฐานในการกำหนดค่าเสียหายตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติฯ มาตรา 26/4 กระบวนพิจารณาของศาลชั้นต้นจึงเป็นกระบวนพิจารณาและพิพากษาคดีส่วนแพ่งไปโดยมิชอบ เห็นสมควรย้อนสำนวนไปให้ศาลล่างทั้งสองดำเนินการในส่วนนี้ให้ถูกต้อง พิจารณาแก้เป็นว่า ให้ยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ภาค 6 ในส่วนแพ่ง ให้ศาลชั้นต้นสอบคำให้การจำเลยในคดีส่วนแพ่งและพิจารณาพิพากษาคดีส่วนแพ่งไปตามรูปคดี ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาล ให้ศาลชั้นต้นรวมสั่งเมื่อมีคำพิพากษาใหม่ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6

องค์คณะ

สุรทิน สาเรือง · ธงชัย เสนามนตรี · นิรัตน์ จันทพัฒน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/854/2563>